

UFO

UFO-Information:
Box 9109,
580 09 Linköping

NR 5 1986
NFORMATION

Vad är detta?

Ett rop på hjälp från Göteborgs UFO-förening har kommit oss tillhanda. Det gäller detta fotografi som togs av en elev vid skolan, som syns på bilden.

Föremålet som hänger i luften straxt till höger om den närmsta lyktstolpen är det som intresserar oss.

Är det en reflex i linsen eller . . . ?

Fotografiet har varit på undersökning hos Fotokonsult i V. Frölunda och deras bedömning är följande:

Bild: Färgfoto på skola i mörker (vintertid)

Föremålet är på bilden 5 mm brett. Intilliggande lampskärm 4,5-5 mm.

Föremålet ligger nedanför bildens mitt, 47 mm till ovkant mot 42 mm till nedankanten. Det som är intressant att fotografera lägger man alltid i mitten på bilden,

så har ej skett.

Allmänt om bilden kan sägas att det är en mycket välkomponerad bild på skolan i vintermörker. Skolan ligger fint med en lagom mängd snö framför sig, tallarna bakom är inte onaturligt vingklippta. Bilden på skolan är för "bra" för att egentligen vara ointressant vid fotograferingstillfället.

Denna analys förklarade inte mycket eller hur?

Nu vänder vi oss till er läsare för att få hjälp med förklaring till föremålet. Har ni sett något liknande på era kort eller om ni har andra uppslag på förklaringar så skriv till:

Göteborgs UFO-förening

Breviksvägen 253

421 67 V. Frölunda

Tack på förhand hälsar: Anders Larsson.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen.
Utk. med 6 nr/år

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan.-31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-17 17 90

Övriga medarbetare:
Kristina Finér, Håkan Gustavsson,
Ronny Thunér, Tomy Remgarn

Redaktionens besöksadress:
Rydsvägen 28 B
582 48 Linköping
Tel. 013-17 17 90

UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro: 483 64 25-1

UFO-Information kostar 100 helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskin. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär – det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga
TECKNARE och ÖVERSÄTTARE
för översättning av engelska, franska
och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med
UFO-intresserade som kan hjälpa till
att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid)
eller skriv till, UFO-Information,
Box 9109, 580 09 Linköping.

UFO-Information utkommer oregelbundet
med 6 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt
arbete med tidskriften är oavlönat.

*Missa inte
UFO-Informationens
pangerbjudande:*

JUBILEUMSNUMRET!

*Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.*

*Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!*

*Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro*

483 64 25-1

*Märk talongen
"Jubileumsnummer"*

Dionisio Llanca och ufonauterna

Gordon Creighton & Charles Bowen

Denna anmärkningsvärda berättelse från 1973 har endast relaterats i korthet på engelska, och vi har väntat med publiceringen av flera orsaker – av vilka den främsta behandlas mot slutet av artikeln – men eftersom det förekommit en del uppföljning presenterar vi den försenad därför att vi anser detaljerna i förhören av det olyckliga vittnet vara av yttersta vikt när det gäller att förstå detta fall. De rapporter på vilka vår redogörelse grundats har valts ut ur den mängd av tidnings- och tidskriftsartiklar som hittat vägen till oss under år 1974, av vilka alla översatts av Gordon Creighton.

Vädret var fint natten den 27-28 oktober 1973 i Bahía Blanca-regionen i Argentina när lastbilföraren Dionisio Llanca hastigt tittade över sin Dodge 600. Han lade märke till att ett av bakhjulens däck var aningen lågt, men han gjorde inget för att åtgärda felet och några få minuter över midnatt, söndagen den 28 oktober, startade han första etappen på en tvådagarsfärd till Río Gallegos i södra Patagonien med en last byggnadsmaterial.

Klockan 00.45 hade han anlänt till Essomacken vid Calle Don Basco. Han fyllde tanken med bensin och betalade ur den summa på strax över 150.000 pesos som han bar på sig. Ännu en gång tittade han på det dåliga däck, men ignorerade det slött.

När han rullade fram på Avenida 3 (landsväg nr 3) stod det klart för honom att däck, befann sig i mycket sämre skick och att det inte fanns något annat att göra än att byta det. Han befann sig vid en plats som kallas Villa Bordeu, ca 18 km från Bahía Blanca, när han omkring kl 01.15 körde in till den hårda vägrenen. Han klättrade ur hytten och tog fram ett reservhjul, en domkraft samt andra verktyg.

När han satte igång att arbeta med domkraften var vägen fullkomligt öde.

Sedan, när han stod där på knä vid hjulet, lystes området plötsligt upp av ett intensivt gulaktigt ljus som verkade komma från en plans bakom honom. Hans omedelbara reaktion var att ljuset hörrörde från strålkastarna på en Peugeot som närmade sig, och han fäste sig inte vid det förrän ljuset växlade till blått, som skenet från en svetslåga. Sedan, när han försökte resa sig upp och vände sig om för att titta på ljuskällan märkte han att benen inte lydde order. Fortfarande knästående lyckades han emellertid vrida sig runt en aning och fick då i närheten av en trädunge se ett stort självlysande tallriksformat föremål som hängde orörligt i luften ca 6 eller 7 m över marken. Han såg också, strax bakom sig, tre underliga personer som med fixerade blick granskade honom.

Han försökte åter resa sig upp men misslyckades, och han lade även märke till att han var oförmögen att tala...

Man kan stilla undra om Dionisio Llanca skulle ha råkat ut för denna märkliga händelse om han beslutat sig för att byta hjulet på sin lastbil innan han påbörjade resan. En annan fråga som är mycket mer tillämplig är varför i hela fridens namn han väntade med att åtgärda ett sådant fel – inte förrän han befann sig vid Villa Bordeu?

Vad för slags människa var detta vittne som skulle komma att bli centralfiguren i en av de mest dramatiska upplevelser som någonsin registrerats omhandlande den humanoida besättningen på ett flygande tefat? (Preteritum var användes avsiktligt, ty stackars Dionisio Llanca skulle komma att bli en helt annan människa).

Llanca, som var tjugofem år gammal vid tiden för händelsen, var av naturen en något försagd, reserverad människa. Han var anställd hos Transport Comercial Automotor i Río Negro, åt vilka han körde en av deras lastbilar för vilket han hade en månadslön på ca 100.000 pesos. Han var ogift och hade inte många intressen i livet

utöver flickvän, den lokala fotbollsklubben och sin egen lilla cirkel i samhället Ingeniero Jacobacci, en liten ort i provinsen Río Negro där han bodde hos sina föräldrar.

Under sin militärtjänst 1969-1970 låg Llanca på Trossbataljon No. 6 i Zapata, och ett minne av denna finns tatuerad på hans vänstra arm. En sak är säker, och det är att Dionisio Llanca inte är någon värst bildad individ, och det är ganska troligt att han inte hade något intresse av "platos voladores" (flygande tefat).

Natten innan sin upplevelse hade Llanca sovit hemma hos sin morbror, Enrique Ruiz, i det anspråkslösa grönmålade huset på Calle Chubut, en lugn gata ca tio minuter från Bahía Blancas centrum.

Lördagen den 27 oktober gick han upp mycket sent, drog på sig sina arbetskläder, vilka utgjordes av ett par gamla byxor, en skjorta och en svart jacka och åt lunch tillsammans med sin morbror. Sedan, eftersom han planerat att vara ute på vägen hela natten, tog han en siesta och vaknade kl. 18.00. Han satte sig därefter en stund framför TV:n och tittade på ett avsnitt av en amerikansk polisserie med Robert Wagner i huvudrollen, en helt verklighetstorgen film utan några som helst fantastiska inslag. Kl. 22.00 åt han sitt kvällsmål tillsammans med sin morbror: biffstek, en sallad samt två glas Cepita, som är en alkoholfri dryck.

Sedan, som vi redan uppgivit, tog han farväl av sin morbror några minuter över midnatt och gick ut till sin lastbil som stod framför huset.

Ute på den hårda vägrenen till landsväg nr. 3 stod Dionisio Llanca i knäböjd ställning vid bakänden på lastbilen, kraftlös och orörlig och ur stånd att tala. Han iakttog de tre varelserna där dessa stod och tittade på honom i uppskattningsvis fem minuter. Som han senare uppgav: "Det var två män och en kvinna, kvinnan i mitten. Jag kunde se att det var en kvinna på konturerna av hennes bröst, samt det långa blonda håret som räckte halvvägs ned på ryggen. Männen var blonda, med

håret bakåtkammat. Alla tre var ungefär lika långa, ca 1,70-1,75 m, och de var klädda likadant. Mycket åtsittande blygrå dräkter i ett stycke, trekvarstlånga stövlar i en gul färgnyans i likhet med det sämskinn som man använder när man putsar skor. De bar långa handskar i samma gula färg och dessa nådde nästan ända upp till armbågen. De bar varken bälten, hjälm eller något annat. De hade inga vapen. Deras ansikten var som våra, med de hade mycket stora och breda pannor och avlånga ögon som hos japanerna, vilka även var något utstående. De samtalade med varandra på ett språk som var helt obegripligt. Det innehöll inga vokaler och lät som en dåligt inställd radio med pipande gälla toner.

"En av dem grep mig i kragen och drog mig med kraft till upprättstående, men utan våld. Jag försökte säga något, men inte ett ljud kom över mina läppar. Medan den man som dragit upp mig höll mig fast förde den andre mannen en apparat mot min vänstra hand strax nedanför pekfingeret. Jag fick en god titt på apparaten. Det såg ut som en batteridrivna rakapparat, och den var försedd med en pip som de höll mot handen några sekunder. Det gjorde inget ont. När de tog bort den fanns det två droppar blod på mitt finger. Jag tror att jag svimmade då, ty jag minns inget mer..."

Det finns ingen möjlighet att säga när Dionisio Llanca återfick medvetandet. Efter vad som framkommit vid de olika förhören och utfrågningarna verkar det ha varit någon gång mellan kl 02.00 och 03.00 söndagen den 28 oktober 1973. Han fann att han låg i närheten av några vagnar som stod parkerade på Sociedad Rural de Bahía Blancas bangård, ca 9,6 km från den plats där han haft sin upplevelse. Varför han befann sig på en sådan plats kunde han inte säga, ty han kunde inte minnas någon-ting: varken sitt namn, episoden, lastblen eller sitt hem. Han kände sig illamående och frös ordentligt. Han minns att han gav sig iväg i riktning mot huvudvägen, där han såg ljusen från passerande fordon,

men det var allt. När han sedan återfick medvetandet igen fann han sig ligga i en säng på stadssjukhuset i Bahía Blanca. Det var då som han kom ihåg vad som hade hänt, och han skakade i kroppen.

Han såg att hans kläder var oskadade, ihopvikta vid fotändan av bädden. När han frågade hur mycket klockan var, och kände sig röksugen, upptäckte han att armbandsuret, cigaretterna och tändaren saknades. De 150.000 pesona låg fortfarande kvar i byxfickan. Han frågade sedan om sin lastbil och fick då av sjukhuspersonalen veta att polisen hittat denna där den stod parkerad på den hård vägrenen vid Villa Bordeu, upplyft med domkraft för hjulbyte. Alla handlingar låg i handskfacket och allt var i sin ordning.

Artikeln i *Genty y la Actualidad* innehöll ett utdrag från sida 103 i sjukhusets inskrivningsbok som införts av säkerhetspersonalen:

Namn: *Ej känt.*

Plats för olyckshändelsen: *Landsväg nr. 3, bortom El Cholo.*

Orsak: *Säger att ett mycket kraftigt ljus bländade honom; att det var ett flygande tefat, och att han inte minns något mer. Säg två mycket blonda män och en kvinna.*

Skador: *Nervchock härledd till skallen och vänstra tinningen, med total minnesförlust.*

Lite är känt om vad som hände Dionisio Llanca mellan den tid då han vaknade vid vagnarna på bangården och den tid då han undersöktes på sjukhuset av doktor Ricardo Smirnoff, specialist på traumatologi och rättsmedicin.

Dr Smirnoff uppgav i en intervju:

"Jag är doktor i rättsmedicin. Lördagar och söndagar är jag upptagen på tjänstgöringslistan. Klockan halv tio på söndagsmorgonen den 28 oktober ringdes jag upp av dr. Altacarro som arbetar på Spanska Sjukhuset. Hon berättade att hon hade hand om ett mycket besynnerligt fall. Kl. 10.15 åkte jag till Spanska Sjukhuset och träffade där en man som var 25 eller 26 år gammal (jag kunde bedöma hans ålder omedelbart på grund av tatu-

eringarna på hans vänstra arm), som led av total tillbakariktad minnesförlust, dvs han hade glömt allt om sitt förgångna. Han visste inte vem han var, var han hade fötts eller vilka hans föräldrar var. Han grät utan uppehåll och frågade i vilken stad han befann sig. Dr. Altacarro talade om att en annan man hade fört honom till sjukhuset efter att ha sett honom vandra omkring i stadens centrum som en automat och frågat alla han mötte var det fanns en polistation.

"Först trodde jag att han slagits ned på gatan av en bil. Jag undersökte honom. Han hade av allt att döma inga organiskador. Men när jag skulle undersöka hans huvud, och då jag just skulle lägga min hand på hans panna – men märk väl, innan jag kunde göra detta – kastade han sig instinktivt bakåt som någon som ville skydda sig mot något som skulle orsaka smärta. Jag upptäckte emellertid inga skrapår, blåmärken eller knölar – den klassiska 'bulan i huvudet' – eller några brännsår.

"Jag definierade det som en 'märklig värk i högra delen av hjässan och tinningen'. Sedan lät jag granska polisregistren för att ta reda på om han varit med om någon olyckshändelse, eller om han var en förrymd fånge – och till sist lät jag lägga in honom på Stadssjukhuset för att undersöka om han hade någon skallskada. Det är mycket sannolikt att ett slag kan leda till minnesförlust, antingen partiell eller total. Men jag frågar mig själv, vad för sorts slag kan ge upphov till total minnesförlust utan att lämna det minsta märke? När det gäller det här med flygande tefat, så finns det två inställningar som man kan ha: antingen så tror man eller också tror man inte alls. Jag tror inte. Men jag är tvungen att erkänna att detta fallet med Dionisio Llanca är mycket besynnerligt, mycket anmärkningsvärt..."

Naturligtvis gav pressrapporterna om lastbilsförarens påstådda möte med ett flygande tefat och tre humanoida varelser upphov till en hel del skepsis, förlöjligande

och likgiltighet. Så, efter att ha citerat Pascal med orden" . . . den som tvivlar och inte undersöker är inte endast misslyckad utan även orättfärdig", presenterade *Gente y la Actualidad* en spalt med frågor och svar centrerade runt de rapporterade uppgifterna.

Man menade att Llanca av allt att döma inte ljög. Allt som han uppgav skulle ha inträffat innan han lämnade sin morbrors hus har verifierats. Faktum är att han inte hade något motiv till att ljuga, ty hela affären hade fått honom i ett permanent tillstånd av oro. Han hade tydliga drömmar om tefatet och dess besättning, och fruktade hela tiden att han skulle träffa dem igen.

En annan sak var att Llanca, om han hade ljugit, inte tjänade något på historien eller ens försökte tjäna på den. Han vandrade i ett tillstånd av minnesförlust – ett faktum som bekräftades av läkare och som skrivits ned i sjukjournalerna – och sökte varken upp TV- eller radiostudios,

Forts. nästa nummer

Fallet Balvidares

Omar R. Demattei

Nedanstående redogörelse offentliggjordes i den argentinska tidskriften "Cuarta Dimension", som har Fabio Zerpa som ansvarig utgivare, och har översatts av notarien och UN-korrespondenten S. von Wurmb. Undersökningen av fallet har gjorts på ort och ställe av Omar R. Demattei.

General Pinto är ett typiskt lantbruks-samhälle i provinsen Buenos Aires, ca 36 mil från landets huvudstad. Samhället, som har ca 17.000 invånare, är inriktat på lantbruksprodukter som smör, ost och kasein.

Det var den 29 oktober 1973 som Carlos Argue Balvidares, 43 år, med en av sina nio söner, Manuel, 12 år, var på väg till

eller tidningsredaktioner. Han letade efter en polisstation och hamnade i stället på ett sjukhus. Sedan, när klappjakten väl kommit igång, begärde han inte en enda peso för alla pressintervjuerna och de krävande förhören. Han ville bara åka hem till sina föräldrar. Med tårar i ögonen frågade han reporterna: "Varför måste detta hända mig?"

När man refererade till rapporten om händelsen anmärkte forskarna att det var underligt att endast Dionisio Llanca skulle ha sett det intensiva ljuset som lyste upp hela landskapet. Landsväg nr. 3 har emellertid mycket gles trafik vid denna tidpunkt på natten, och i närheten av platsen för händelsen fanns endast en fabrik där man förpackade charkuteriprodukter – och det förekom ingen aktivitet där just då – samt en bränsledepå där vakterna tjänstgjorde inomhus . . .

På frågan om han är eller inte är en lögnare, måste svaret bli att han är en enkel, nästan primitiv människa. Han

Jorge Uricarriets estancia. Balvidares var anställd som capataz (uppsyningsman) vid en av utposterna. På grund av det häftiga regnovädrret de senaste dagarna hade vägarna blivit ofarbara, så Balvidares och hans son hade inget annat val än att tillryggalägga de 25 km till häst.

När de anlät till arbetsplatsen, ett inhägnat område i ett ödsligt slättlandskap vars ödslighet endast bröts av General-San Martinbanans järnvägsspår samt en lagun, började Balvidares sitt invanda dagliga arbete.

När det blev tid att ta rast för att dricka nationaldrycken maté, sökte de sig till ruinerna efter en gammal utpostbyggnad, där de satte igång att göra upp eld. I detta

ögonblick pekade hans son på tre personer, vilka befann sig vid randen av lagunen ca 100 m ifrån dem.

Balvidares fick en omedelbar intuitiv känsla av att det rörde sig om främmande varelser. För att inte oro sin son, sade han bara: "Detta var inget vidare!" Pojken, som trots detta var slagen av skräck, ville inte längre titta.

Enligt vad Balvidares senare uppgav, såg han hur de tre varelserna sedan på låg höjd svävade fram över lagunens vattenyta i närheten av en på denna plats belägen vindsnurra. De vidrörde aldrig vattenytan eller stannade upp medan de befann sig över den. När varelserna vände honom ryggen fann Balvidares mod att närma sig till ett avstånd av ca 80 m.

Han kunde nu tydligt se att det rörde sig om två "män" och en "kvinna". Han började nu, med matédrycken i handen, ropa mot varelserna i syfte att bjuda dem på den.

Varelserna vände sig mot honom och försvann i samma ögonblick för att sedan plötsligt dyka upp på andra sidan lagunen, ett avstånd på ca 300 m. Balvidares kunde inte förklara denna platsväxling. Han tittade på sitt armbandsur; klockan var 17.20.

"Kvinnan" var ca 160 cm lång. Hon var iklädd en svart, åtsmitande overall. Hennes hår var likaledes svart, och långt. På fötterna hade hon vita stövlar som på kantens utsida öppnade sig som en solfjäder.

"Männen" var båda lika långa, men dock något kortare än kvinnan. De såg ut att vara utan kläder, "som om de var överdragna med gummi". Färgen på denna egendomliga dräkt var som hos vår hy efter en ordentlig solbränna. Männens hår var blond och slätt. Vad som skilde de tre varelserna från oss var den vita hudfärgen, den breda pannan och deras mycket små näsor. Ytterligare en egenkomlighet var att de hela tiden förflyttade sig med raka ben och armarna tätt hängande utmed sidorna, trots att de i övrigt kunde röra lemmarna på normalt vis. Bakom

varelserna, ca 20 m från stängslet, såg han en rektangulär farkost som var ungefär 6 m lång och 2 till 3 m hög.

Från farkostens centrum sköt plötsligt en ljusstråle ut, vilen bländade honom och avgav värme, men inget mer.

Balvidares, som efter den första överraskningen försökte sätta sig i kontakt med främlingarna, svingade sig nu upp på sin häst och började närma sig dem tvärs över lagunen. Varelserna gav sig då omedelbart iväg i riktning mot maskinen. När han tillryggalagt ungefär halva sträckan, alltså ca 150 m, ville hans häst, trots alla hans försök inte fortsätta längre. Då han nu insåg att han inte kunde förverkliga sina planer, red han tillbaka till husruinen där han satte sig på en bänk och slutligen drack sin matédryck tillsammans med sin son.

Så kunde han i lugn och ro fortsätta sin redan halvtimmeslånga iakttagelse av de tre främmande varelserna.

Det såg ut som om "kvinnan" kommenderade de andra två varelserna. Hon "gick" alltid framför dem, och när hon "höjde" den ena armen (armen lyftes endast en aning från kroppen), avlägsnade sig en av "männen" från henne till ett avstånd av ca 30 m. De stannade sedan upp och kommunicerade med varandra genom ett egenartat skrikande, vilket

erinrade om en dåligt synkroniserad radio som trots den svaga vinden var lätt att uppfatta.

Omedelbart därefter böjde sig alla tre ned tillsammans, och det såg ut som om de markerade något på marken och därvid fortsatte sitt samtal. De uppvisade även andra beteenden vilka Balvidares dock ej kunde tolka. De "gick" till exempel till en vattenbehållare av cement bakom vilken de hukade sig ned. Deras "gång" över vattnet var snarare ett framåtgående, medan förflyttningen över fast mark däremot skedde medelst små korta språng.

Klockan hade under tiden hunnit bli 18.30 och Balvidares gjorde ytterligare ett försök att närma sig de främmande varelserna. Då vägen över lagunen tidigare ej krönts med framgång, beslutande han sig denna gång för att rida runt denna. I samma ögonblick som han skulle stiga upp på hästen, gick de tre varelserna mot den rektangulära farkosten. Efter att de nått fram till denna växlade de färg till grön och orangeröd. Balvidares son jämförde senare färgerna med färgerna på tröjan hos en välkänd fotbollsklubb. Vad som ej verkade logiskt under iakttagelsen var att endast "männen" genomgick denna färgväxling, och ej "kvinnan" vars dräkt fortfarande behöll sin svarta färg. Därefter kunde han inte urskilja något mer i och med att maskinen nu började lysa intensivt och bländande. En gris, som befann sig i en stia i närheten, hoppade med övernaturlig lätthet över stängslet och rusade som förryckt därifrån. Balvidares förnam i detta ögonblick en stark doft som av svavel. Samtidigt övermannades han av trötthet. När han åter kom till sans fanns varken varelser eller farkost att beskåda. Klockan hade nu hunnit bli 18.55. När Balvidares återvänt till General Pinto berättade han inte ett ord om den märkliga upplevelsen, ty han hade ingen lust att bli utskrädd. Men hans son kunde dock ej hålla tyst utan berättade om den för sin farbror, Alberto Balvidares, vilken i sin tur underrättade sin patron, Hervé La Falce. Påföljande dag begav sig denne La Falce

med sin fru Mabel och sin vän César Giudice till den lagun där Balvidares iakttagit varelserna.

Såväl Hervé La Falce (läroverkslärare och ägaren av två bensinstationer i General Pinto) som hans fru Mabel Videla de La Falce (även hon lärare) samt César Giudice (pensionerad banktjänsteman) kunde inom en omkrets på ca 20 m tydligt urskilja fotspår som ej härstammade från varken människa eller djur. Varje spår hade formen av en spetsig vinkel. På tarnas plats fanns det ett avtryck av ett slags klövar som var försedda med skarpa klor. Spåren var ungefär 12 till 15 cm långa och trots den uppluckrade jorden ganska ytliga. På den plats där Balvidares sett farkosten stå, upptäckte man fyra trekantiga avtryck som bildade en fyrkant på ca 4 x 4 m. Avtrycken gav intrycket av att härstamma från trekantiga landningsställ (en likbent triangel med en höjd av 40 cm), vars yttre bredd var ca 5 cm.

Utan tvivel har fallet Balvidares av den 29 oktober 1973 ett nära släktskap med fallet Dionisio Llanca, som utspelade sig strax efter midnatt degen innan i Bahia Blanca. Det finns en del punkter som i båda fallen överensstämmer. I bägge fallen rör det sig om tre sällsamma varelser; två blonda "män" och en "kvinna". I fallet Llanca var "kvinnan" blond, i fallet Balvidares hade hon svart hår. I båda fallen handlar det om varelser med bred panna. Då godsägaren Uricarriet en vecka senare visade Balvidares en artikel om fallet Llanca i tidskriften *Gente* av den 8 november 1973, bekräftade denne att de teckningar som avbildade varelserna hade stor likhet med de varelser han iakttagit.

Efter att vi intervjuat vittnet, dennes son och övriga familjemedlemmar, vänner och bekanta flera gånger, samt undersökt de fotografier på fotspåren som tagits av Hervé La Falce, är vi övertygade om att Balvidares och hans son Manuel verkligen råkat ut för något ovanligt denna måndagseftermiddag den 29 oktober 1973.

Källa: *UFO-nachrichten* Nr. 233, Februari 1976.

Reparation av landat UFO i Abbiate Guazzone, Italien

En av de mest betydelsefulla upplevelserna av UFO-karaktär i Europa hade mekanikern Bruno Facchini, som den 24 april 1952 stötte på ett landat UFO i Abbiate Guazzone, Italien.

Den 24 april hade trakten utsatts för ett mycket kraftigt åskväder, och på kvällen gick Facchini ut för att kontrollera högspänningsledningarna och fastställa eventuella skador som kunde utgöra en fara för människor. Sedan han försäkrat sig om att allt var i sin ordning och var på väg hem, lade han märke till en ljusreflex inte långt därifrån. Han gick i riktning mot denna och upptäckte mellan en ledningsstolpe och ett mullbärsträd en mörk skugga som kastades av ett stort runt föremål. Det var en stor glob vars yta korsades av lodräta och vågräta linjer som delade upp denna i flera kvadratiska sektioner på vardera en halv meter. Objektet svävade tätt över marken, och från en dörröppning sträckte sig en slags lejdare ned till marken. Genom öppningen kunde han se in i farkosten. Han såg en trappa som ledde högre upp i farkosten. På väggarna fanns flera instrument av olika slag. Farkosten, som i sin helhet var ca 10 meter hög och fyra till sex meter bred, observerades under några minuter från ett avstånd på ca 5 meter.

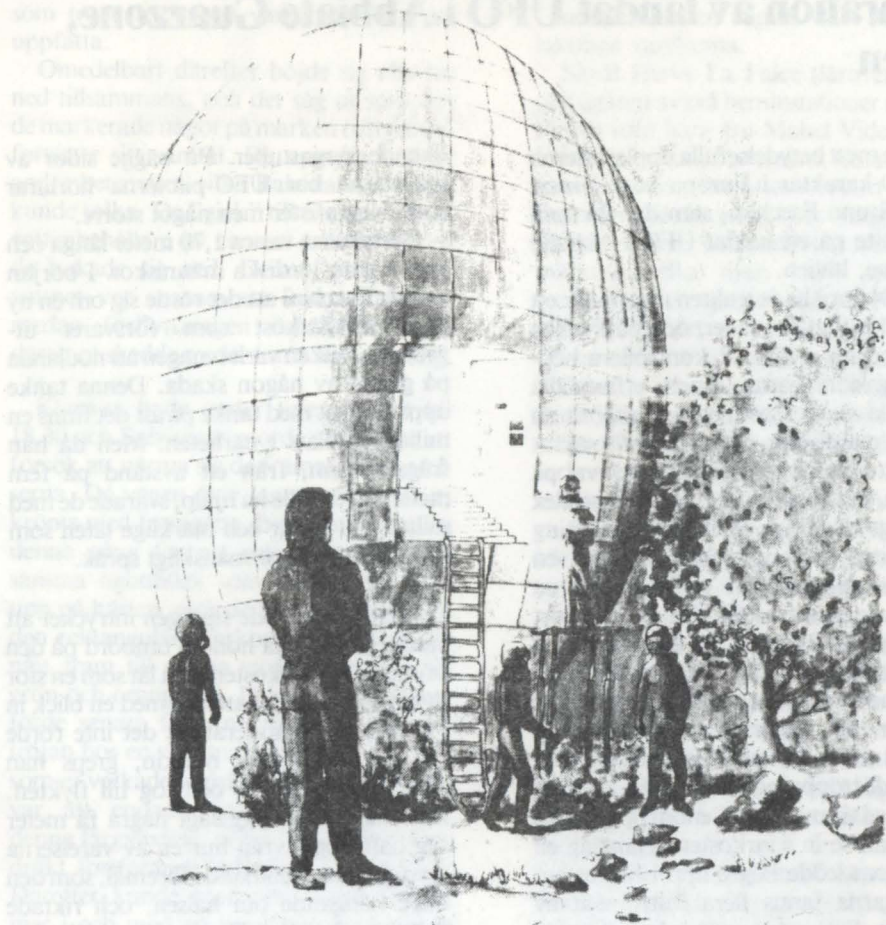
Utanför fanns en upplyft plattform, på vilken en människoliknande varelse stod och reparerade ytersidan på farkosten med en lödkolv eller ett svetsaggregat. Denne, såväl som tre andra mänskliga varelser, vilka sysslade med ett eller annat i farkostens närhet, bar skyddshjälmarna och overallliknande dräkter. Hjälmarna, som i den svaga belysningen verkade mörkgrå, hade i ögonhöjd en genomskinlig skiva, genom vilken man kunde urskilja en mycket ljus hudfärg. I höjd med munnen fanns en slang som löpte mot ryggen och förenades med något som

liknade syrgastuber. På bägge sidor av hjälmarna bar UFO-piloterna hörlurar som telegrafister men något större.

Gestalterna var ca 1,70 meter långa och såg ut som jordiska människor. I början trodde Facchini att det rörde sig om en ny experimentfarkost som försvaret utprovade, vilken varit tvungen att nödlanda på grund av någon skada. Denna tanke uppstod just med tanke på att det finns en militärflygplats i närheten. Men då han frågade dem, från ett avstånd på fem meter om de ville ha hjälp, svarade de med sällsamma gester och märkliga läten som inte liknade något mänskligt språk.

Iakttagaren hade slutligen intrycket att varelserna ville ta honom ombord på den mystiska luftfarkosten som lät som en stor dynamo. Efter det att han med en blick in i dess inre konstaterat att det inte rörde sig om en jordisk maskin, greps han emellertid av panik och tog till flykten. Men då han tillryggalagt några få meter såg han i ögonvrån hur en av varelserna grep ett kameraliknande föremål, som den hade hängande om halsen, och riktade detta mot honom. En stark ljusstråle sköt ut och träffade honom i ryggen med sådan kraft att det kändes som om han träffats av ett fast föremål eller komprimerad luft. Han förlorade balansen och föll till marken, varvid han skadade sig på en där befintlig gränssten. Plågad av smärtor och fylld av fruktan vågade han inte röra sig. Men då varelserna inte längre brydde sig om honom, hade han mod nog att åter iakttaga dem och deras förhåvanden.

Plötsligt avbröt svetsaren sitt arbete och plattformen sänktes ned till marken. Svetsaren och de andra männen tog sedan ställningen och klättrade uppför lejdaren och försvann in i farkosten, varefter dörren slöt sig hermetiskt bakom dem. Det förut hörda ljudet ökade i styrka och

Matti Knuuti - 86

farkosten steg mycket snabbt upp mot himlen och försvann ur vittnets synfält.

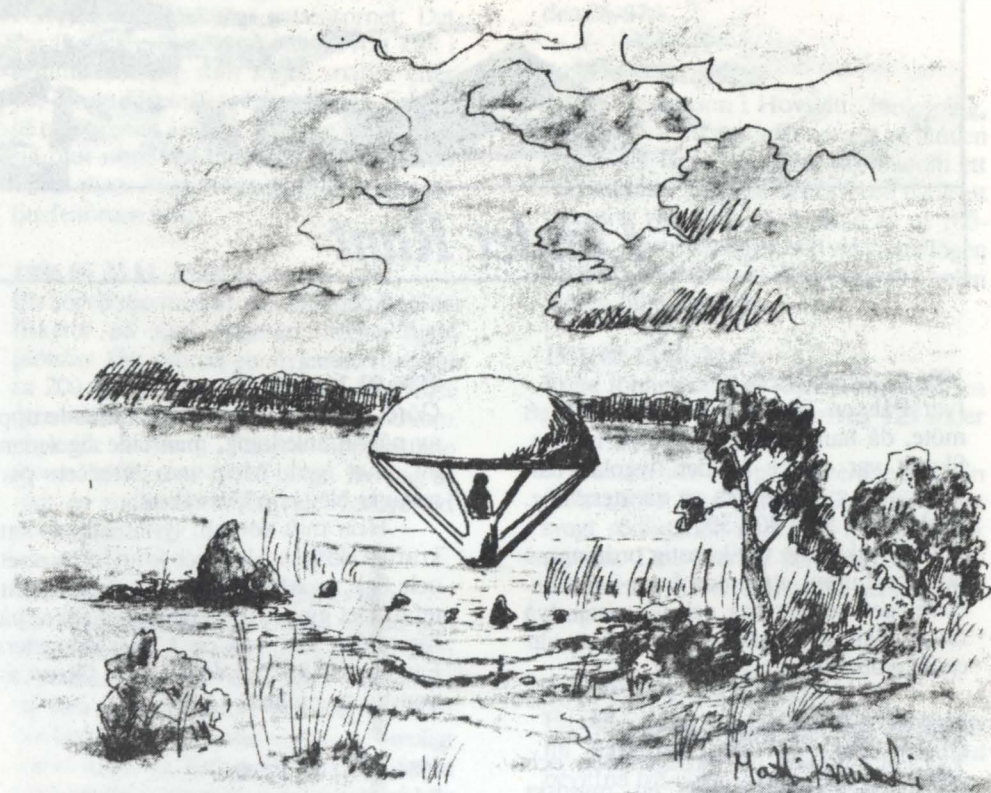
Strax därefter återupptog Bruno Facchini sin promenad hemåt. Han genomlevde en sömnlös natt; tanken på upplevelsen ville inte lämna hans tankesfär. Då han morgonen därpå upptäckte att han hade förlorat sin cigarrettask, beslutade han sig för att återvända till platsen för upplevelsen och samtidigt söka efter bevisspår. Ankommen till platsen upptäckte han fyra cirkelformade avtryck i marken på vardera ca en meter i diameter, vilka var anordnade i kvadratform med

sidor på ca 6 meter. Kringströdda i gräset fann han dessutom försänkta partier och flera metallstycken, vilka antagligen härrörde från svetsarens arbete.

Episoden undersöktes senare av polisen i Varese och av militära myndigheter. Några brottstycken av metallen analyserades och förklarades vara "anti-friktionsmetall". I övrigt kunde man inte presentera någon lösning på gåtan med den sällsamma farkosten.

KÄLLA: *UFO-nachrichten*, nr 238/239, Juli/Augusti 1976.

UFO-LANDNING I CHICAGO

En opublicerad rapport från Air Force's arkiv beskriver en observation som gjordes den 8 april av en Chicago-dam med imponerande bakgrund. Från sin North Side-bostad, med utmärkt vy över Lake Michigan, observerade Mrs Lelah H Staker ett glänsande vitt, fallskärmsliknande objekt som gled fram och åter över sjön vid 16.30-tiden denna torsdagseftermiddag. Hon kontaktade Kustvakten och rapporterade händelsen, men när kustvaktens kutter dök upp tio minuter senare förflyttade sig objektet mot stranden. Då det kom närmare kunde Mrs Stoker se en man i en konstruktion som hängde under objektet. Det verkade gömma sig i undervegetationen längs stranden och mannen

klev ur och gick fram och åter på stranden.

Mrs Stoker uppgav att denne man var kort till växten men av mänskligt utseende, och han var iklädd en tätslutande dräkt i ett stycke och bar på huvudet en tätslutande huvudbonad (hjälm). Både dräkt och hjälm var av en grön färg. När kustbevakningskuttern gav upp sitt sökande äntrade mannen åter sitt objekt, varpå detta styrde ut mot sjön och försvann med hög hastighet mot öster. Grannar kontaktades för att bekräfta observationen av objektet, och rapporten har klassificerats som "oidentifierad".

KÄLLA: *Close Encounter at Kelly and Others of 1955*, av Isabel Davis & Ted Bloecher.

Landet Runt

1986 02 27 kl. 21.50.

Ivar Pålsson Båstad, var på väg till ett möte, då han fick se ett ljus på himlen. Skenet var gulare än det flygplan har. Föremålet gjorde sakta en vänstersväng. Avståndet var ca 400-500 m.

Ivar tyckte det var konstig ordning på positionsljusen, ett grönt fram i rörelse-riktningen och ett bak och på mitten två röda ovanpå varandra. Föremålet var ca 30 grader över markplanet.

1986 03 15-17 kl. kväll och natt.

Vid två tillfällen på lördagsnatten och på måndagskvällen hade ett mystiskt eldklot setts, det glödde och hade en svans efter sig. På lördagen iaktogs klotet av en kvinna och på måndagskvällen av en köpman.

Ljusskenet har även setts i Enköping.

1986 03 18 kl. 21.00.

Elvira Idebring, Enköping, var ute med hunden. Under tiden hunden lekte med snön så tittade Elvira upp och fick syn på ett föremål, det hade liksom tre upplysta fönster och utanför såg man en svagt lysande ring. Elvira kunde studera studera föremålet under flera minuter medan det sakta förflyttade sig i nord-sydlig riktning. Efter en liten stund kom föremålet tillbaka från motsatt håll men då rörde det sig mycket snabbt och försvann efter någon minut.

1986 03 26 kl. 01.30.

Görel Jansson, Arvidsjaur, vaknade upp av någon anledning, men lade sig sedan att sova igen. Men vara efter ett par minuter blev hon klarvaken.

– Hela mitt sovrum lystes upp av ett kraftigt eldsken. Hon gick fram till fönstret och fick se ett föremål som liknade ett tefat. Det gjorde ont i ögonen att titta på föremålet. Det var ca 1 m i diameter. Färgen var klargul som solen. Observationstid ca 1 minut.

1986 05 01 kl. kväll.

Fyra personer iaktog ett lysande eldklot som kom farande genom luften. Klotet slog i marken med en knall och rök, steg sedan upp vid nedslagsplatsen. Eldklotet som hade någon decimeters diameter lyste rödgult och seglade kilometervis över fälten innan det slog ned.

1986 04 20 kl. 00.30.

När Lennart Emilsson vaknade bestämde han sig för att se om det snöade. Men det var inte snön som var mest intressant, när Lennart tittade ut. Det som drog ögonen till sig var ett luftballongstort föremål på himlen. Det var omgivet av ett blåvitt bländande sken. Det såg ut som det studsade fram. Det var helt ljudlöst. Lennart väckte fru och dotter för att sedan springa ut på altanen, de såg föremålet försvinna åt sydväst.

1986 05 04 kl. kväll.

Ronnie Andersson med flickvän i Ljungby, såg ett v-format silverglänsande föremål i nordlig riktning mot vattentornet. Det var ljudlöst, därefter såg de ett rött klot i samma riktning som följde snabbt efter det första föremålet. Efter ett tag fick de se ett föremål i sydlig riktning som rörde sig mot norr, det blinkade och avgav ett starkt sken. Även i Hamneda hade samma ljusfenomen setts.

1986 06 23 kl. 23.00.

En Sörviksbo med sin son befann sig på en fisketur på sjön Väsman. Sonen hade plötsligt fått syn på ett flygande föremål ca 200 m därifrån. Fadern såg inte först men sedan hörde han ett väsande ljud som vägledde honom. Fadern uppskattade föremålet till ca 1-1,5 m långt. Det såg ut som en rodbot och försvann senare vid horisonten.

1986 06 27 kl. 10-00-12.00 på kvällen.

Tord Ahlman i Norra Sandby, var ute och promenerade och plötsligt kom en blix från klar himmel "som Tord vill karaktärisera det". Ett stort område nordväst om Norra Sandby lystes upp av ett otroligt starkt ljussken. Enligt Tord så såg det ut som om det hade exploderat något på hög höjd och sedab kommit in i atmosfären.

– Det liknade en kometsvans.

1986 07 27 kl. 22.30.

Invandraren Soad El-Bajdi från Marocko, var på en cykeltur i ett skogsområde mellan i ett skogsområde mellan Borgholm och Tryggestad. Plötsligt upptäckte Soad att ett stort lysande föremål helt ljudlöst svävade ca 20-30 m ovanför marken.

1986 07 27 kl. 00.30.

Ebba Granqvist vid Trollhättevägen i Mörlånga, hade stigit upp för hon inte kunnat somna.

Hon tyckte att det var ovanligt ljus utanför, mer än gatubelysningen lyser upp. När hon tittade ut fick hon se ett rött sken över Mörbylånga. Skenet var kvar i 20 minuter sedan försvann det ur

synhåll.

En man i Smedby såg ett rött ljussken på himlen mellan kl. 23.00-00.00 den 26-27.

1986 08 09 kl. 00.30.

Sam Gunnarsson i Hovslätt, Jönköping, säger sig ha sett ett ljusfenomen på himlen natten till torsdagen. Det såg ut som ett rektangulärt liggande lysrör, som hade ett intensivt vitt sken på en höjd av ca 100-150 m. Även i Hulared och vid sjön Flögen hade ett intensivt vitt sken setts på himlen natten till torsdagen.

1986 08 13 kl. 22.15.

Rune Johansson Fur, Karlskrona, hade en sällsam upplevelse vid länsväg 123 söder om gränsen till småland.

Han var ute och promenerade med sin flickvän när han plötsligt fick syn på ett svagt rödlysande klot som svävade över skogen. Dess storlek beräknas till 10 m i diameter. Klotet försvann senare över skogen.

1986 08 13 kl. 02.00-03.00.

Ett tidningsbud var på väg från Vimmerby till Västervik, han fick under sin färd bevittna tre olika ljusfenomen på himlen. Det första såg han vid Frödinge, ett vitt sken som om det kom från ett 10-tal strålkastare. Det andra som han såg vid Blackstad, såg likadant ut förutom att det hade en svans av ljus hängande efter sig. Det sista såg han i Tuna, där han fick vara med om ett makalöst färgspel. Det lyste först i en orange ton och sedan skiftade det till turkosgrönt och alla möjliga färger.

1986 08 22 kl. 02.30.

Eva Jonsson och Birgitta Flodén, Edsbyn, bevittnade ett vitt kraftigt ljusfenomen på himlen vid halvtre-tiden på onsdagsmorgonen. Fenomenet hade en ljuskägla riktad mot marken, käglan hade skarpa kanter.

Lastbilschauffören Sten Andersson bevittnade också ljusfenomenet över Edsbyn.

Varför är kometer så intressanta?

Forskarna tror att kometer består av de urämnen som en gång bildade vårt solsystem för ca. 4 miljarder år sedan.

För att kunna komma närmare svaret på hur vårt solsystem bildades, har forskarna nu försökt analysera de data och bilder som sonderna gett oss.

Den aktuella kometen Halley har nu forskarna börjat att analysera. De data som sonderna gett oss från "närkontakt" är ytterst intressanta.

Diameter på kärnan: 14 gånger 7 km.

Kärnan liknar en jättepötatis och är invändigt väldigt kall. Ytan är varm och svart. För övrigt den svartaste kropp vi känner.

På ytan finns två ljusa fläckar som gasen strömmar ut ur.

Gasen eller svansen, som vi säger, består av ett 10-tal grundämnen.

Det totala antalet kometer som kretsar runt solen är omöjligt att beräkna, man överdriver kanske inte om man uppskattar det till ett par hundra miljarder.

Tidsbegreppet — ett försök till förklaring.

Hela det stora system som vi kallar universum är att likna vid en ingenjörskonst av gigantiska mått. Ingenjören brukar vi vanligen kalla Gud. Till sin hjälp har Gud haft en lag som vi brukar kalla "lagen om orsak och verkan". Den kan också uppfattas som "balans". Gud har även inplanterat livet och han har nog försökt efterlikna det sätt han själv existerar på när han gjort detta.

Han har också lagt in vissa spärrar i systemet universum, spärrar som separerar de olika livsformerna. Han har tänkt, att livet skall få tillfälle att utvecklas på så många ställen som möjligt i universum och då på ett helt oberoende sätt. Spärrarna skulle då bestå i att de olika livsformerna på grund av sin materiella konstruktion inte kan förflytta sig fritt i universum. De uppfattar sin omgivning, på ett sådant sätt att avstånd och "tid" är hinder i vägen för att resor över längre avstånd skall vara möjlig. De olika livsformerna uppfattar dessa två skenbara hinder olika beroende på hur långt i utveckling de kommit.

Utvecklingen för livet består i att man höjer frekvensen på både det materiella såväl som det andliga jaget och balans skall råda mellan de båda storheterna. För våra ögon skulle en högre utvecklad människa mer eller mindre likna en andevarelse och som sådan skulle den inte uppfatta tid och avstånd på samma sätt som vi normalt gör. Hon skulle ha betydligt lättare att förflytta sig i universum. Skulle vi sedan vara uppbyggda av samma frekvens som våra tankar, ja då skulle vi kunna förflytta oss till önskad plats i universum ögonblickligen. En sådan etermänniska skulle kunna ställa till med åtskilliga problem om hon samtidigt inte är andligt och moraliskt välutvecklad. Därför tillåts vi inte att med nuvarande

moralbegrepp komma till andra civilisationer i universum liksom de hindras att besöka oss. Och de som ändå gör det är antingen tillräckligt utvecklade i det goda tjänst eller också i det motsatta ty det är inte enbart en tanke även dess motsats, vi har ju tidigare talat om orsakslagen eller balansen som ingick i uppbyggnaden av universum därav kan vi förstå, att det finns två ideinriktningar i systemet en livsbekakande och en livsfientlig utvecklingslinje. Tankegångar av detta slag UFO och andra företeelser som inte inryms i vårt dagliga tänkande förvisas oftast till fantasins skräpkammare och ägnas ringa eller ingen tilltro. UFO har observerats i all känd tid utan att något svar på frågan om varifrån och varför de besöker oss har fått något svar. Personligen tror jag att svaret ligger för nära för att vi skall finna det men det är troligen döljt av oviljan hos människan att befatta sig med oförklarliga ting och sådant som kallas okult vidskeplighet. Hur som helst så har inte något konkret gjorts för att bringa ljus i UFO-frågan och jag tycker det är hög tid att försöka finna en plattform att starta ifrån. Vi har till förfogande massor av berättelser från gången tid ta t.ex ininom religionen där fullkomligt dräller det av berättelser som liknar moderna beskrivningar av UFO-fall. För att ta ett exempel så väljer jag "Jona och valfisk" Jona var i fiskens buk under tre dygn det kan han omöjligt ha varit utan att ta skada ifall det varit en valfisk. Och varför skulle den i så fall spottat ut Jona på land efter tre dygn? Dessutom säger Jona att Gud talade till fisken det hörde Jona alltså det luktar radiokommunikation lång väg och nog liknar valfiskens mera en ubåt än en val alltid om man läser vad Jona upplevt.

Ja det finns massor av episoder som liknar våra dagars UFO-observationer och jag tycker det vore i högsta grad fel att inte väga in dessa i resonemanget. Liksom andra religioners syn på tillvaron. Samtliga religioner har säkert bitar som ligger till grund för en större förståelse för dessa UFO som så skickligt glider undan varje försök till identifikation.

För att komma någon stans måste man, som jag tidigare antytt, utgå från någonting. Man måste ha en arbetshypotes. Efter 15 års studier av UFO-problemet har jag därför valt att se närmare på det vi vanligen kallar tid. Detta begrepp tror jag (åtminstone tills vidare) har ställt till trassel för oss människor och bidragit till att dölja vårt ursprung och vårt framtida mål här i livet. Som arbetshypotes för att lösa om möjligt något av UFO-gåtan får det till en början duga.

Jag menar som jag sagt tidigare att tiden ej existerar sett med i universell mening. Vi måste försöka se, om vi ska ha en chans att lyckas finna någon öppning i frågan. Vi måste se universum med allt vad det innefattar som ett enda stort förloppskende där allt sker samtidigt.

Som människor på planeten jorden har vi en given plats och roll i sammanhanget. Vi lever vårt hela liv men är oförmögna att se helheten av detsamma. Vi delar upp vår tillvaro i forntid, nutid och framtid, när vi i själva verket lever i all den tid samtidigt. Vi lever också om våra liv. Reinkarnationen är ett faktum vi lever under antingen vi vill erkänna det eller inte.

Religionen talar om himlen som framtidsplats där vi så småningom kommer att få njuta skörden av våra liv. Det är denna framtid som är Gud och det är alltså på det sättet, att vi efter att ha levt ett större eller mindre antal jordeliv har utvecklats till största möjliga likhet med Gud. Vi har med andra ord blivit kopior av Gud med allt vad detta innebär.

Men det pågår ständigt en livsprocess på jorden; nya liv tillkommer, andra är "färdigodlade". Det finns, om man ser all tid samtidigt, en hel rad olikutvecklade livsformer. Allt efter det utvecklingsstadium de befinner sig i kommer de att agera och påverka sin omgivning med andliga och tekniska men även moraliska nymodigheter, vilket får konsekvenser för nästa utvecklingsfas och dess människor därför kommer de gudar eller färdigutvecklade livsformer som finns att tvingas tillbaka i

systemet (tiden) för att ställa tillrätta så att den framtid som väntar blir riktig för de människor som då skall leva i densamma.

Se tidens ordning så, att människor som kommit längre i utveckling reser i tiden tillbaka till sina medmänniskor för att hjälpa dem att handla på rätt sätt. Så de har en riktig plats att komma till i framtiden. Riktig i den bemärkelsen, att rätt livsform får rätt miljö, så den kan fortsätta sin vandring till ett högre existenplan och så småningom bli en Gud. Återgår vi till Jona och valfiskens så är sambandet begripligt. När Jona levde fanns inga ubåtar, men det gör det idag. Det var alltså dagens teknik som räddade Jona! Vår tids människor bsökte Jona i den tiden och med vår teknik räddades Jona. Nutidens människor kallades Gudar av den tidens människor. Försök se sambandet, ta bort tidsbegreppet så ser ni att Jona kunde räddas av våra dagars ubåtar en teknik som finns idag inte på Jonas tid. Vi var då framtiden för Jona och framtiden hjälpte honom, vi ser hur det hela passar ihop och detta var ett exempel i bland många. I framtiden kommer vi att färdas med skivliknande farkoster och göra resor i tiden det är precis vad vi ser idag. Vi kallar dessa farkoster UFO eller rymdskepp men det gör vi i brist på kunskap, det är helt enkelt framtiden som besöker oss för att styra oss in på rätt väg med eller utan vår förmåga till förståelse. Den värld dessa UFO lever i har sina fenomen som de har svårt att förstå och så blir det ända tills vi blir en Gud och besitter allt vetande och all förståelse som finns i detta system som vi kallar universum, ett bland flera.

Jonzon

På tal om religion!

För en tänkande människa av idag ter sig religionens tolkning minst sagt idiotisk. Men först skall sägas att det inte är något fel på religionen som sådan men väl på dess tolkning. Att man tidigare under forntiden använt bibelns ord som piska på

okunniga människor är ett oförläpligt påfund av ordets uttolkare, men att man inte i vår s.k. upplysta tid vill eller kan tolka ordet på ett mera korrekt sätt är minst sagt förvånande för att inte säga kriminellt. Hur många människors lidande och död kan inte tillskrivas religionen och då menar jag tolkningen av densamma. Det är i grunden grymt mot okunniga människor att tolka bibeln på det sätt som göres. Massor av människor ställer frågor om varför de drabbas av tråkigheter, sjukdomar och nära anhörigas hastiga bortgång och det enda svaret de får av våra s.k. präster och själsörgare det är "Herrens vägar äro outgrundliga". Vilket svar, ungefär som goddag yxskaft. Nog kan man väl begära att en avlönad kyrkans man skall kunna ge ett bättre svar om inte så är han ej bevandrad i ämnet och skall sålunda inte avlönas för detta. Det finns ett gammalt ordspråk som säger ungefär så att du tolkar det här som fan tolkar bibeln. Mera träffande kan det inte bli. Religionens uttolkare är totalt insnöade och kan endast läsa innantill något eget tänkande är de oförmögna att prestera när det gäller det skrivna ordet men är de konsekventa i sitt uppträdande? Å nej ingalunda i andra sammanhang kan de mycket väl använda hjärnan men se inte när det gäller religionen då är det tvärstopp. Jag satt en gång en halv natt och talade med en frikyrkopastor en mycket trevlig gammal man och givetvis var ämnet Gud och hans ord. Det som förvånade mig var den benhårda tron på ordet exakt vad som stod skrivet inga egna utsvävningar där inte. Han är inget undantag, prästerna är lika de läser och upprepar vad som är skrivet men kan inte förklara någonting bara läsa innantill. Inte att undra på att folk blir ateister av sådan lära. För att återgå till den gamla frikyrkopastorn igen så talade vi bl.a. om Jona och valfiskens och ingenting kunde få honom att tro att det t.ex. kunde ha varit en helt vanlig ubåt istället för en val. Samtidigt som jag framhårdade i att tolka Jonas berättelse såsom en helt vanlig företeelse nämligen att Jona blev upplöckad av en ubåt och det var inte

Guds röst han hörde utan ett meddelande över radio i ubåten. Detta shockade pastorn men han var inte konsekvent för i nästa stund tog han upp ämnet Sibyllas spådomar och nämnde att hon hade sagt att vi skulle tala utan tungor flyga utan vingar etc. Här tolkade han Sibylla rätt när han påstod att när hon sade tala utan tungor så menade hon radion. Och visst gjorde hon det men om hon skulle sagt att vi skulle tala via radio så hade dåtidens människor inte förstått henne därför uttryckte hon sig på det enda sätt hon kunde, nämligen att tala utan tungor.

Nu när vi sitter med facit i hand är det lätt att förstå och så gjorde även pastorn. Men vad han inte ville förstå fast vi även där har facit var att Jona åkte i en ubåt ty sådana finns ju eller hur. Och i båda fallen både Jonas berättelse och Sibyllas spådom så saknade sagesmännen förmågan att förklara vad de såg eller hur de nu upplevde det hela. Vad jag menar är att man måste vara konsekvent, ser man tillbaka på ett uttalande som gjorts om något som inte fanns i den aktuella tiden så skall det bedömmas lika och från samma utgångspunkt. Detta endast en episod, Bibeln har många framtidsvyer som vi idag kan förstå om vi bara kopplar ihop det med dagens verklighet. Och det är ju så att vår Bibel i många stycken är en pekpinne in i framtiden och efter som tiden går kan vi orientera oss med hjälp av de förutsäkringar som finns även om de många gånger är svåra att koppla ihop men vi får inte glömma att de som skrev ner de visioner de fick saknade vår tids vokabulär och våra begrepp och termer därför blir det ibland svårt att koppla samman gamla visioner med moderna verkligheter men bara för att det är jobbigt så är det ingen orsak till att strunta i att försöka finna gemensamma nämnare. Men det är klart behagligare att bara läsa innantill och avfärda det hela med att Gud är allsmäktig och outgrundbar, men gör ni så glöm då för all del inte att vi är tillverkade till likar även om det är svårt att förstå idag.

Jonzon

Vad är biorytm?

Biorytm är det rytmiska förloppet i vår organism.

Indikationer pekar på att den fysiska, psykiska samt aktiva nivån hos varje individ ändras periodvis.

Beställ din personliga månadskurva.
Bifoga ditt födelsenummer och namn.

Kostnad 20:- + postförskottsavgift.

L. Tensby
Rydsvägen 274
582 50 Linköping

NÄROBSERVATION MELLAN HARPONVILLE OCH CONTAY, FRANKRIKE

Platsen för denna händelse ligger i närheten av Amiens, mindre än 200 km norr om Paris. Vid 7.15-tiden denna dag cyklade två murare från Acheux-en-Amiénois (Somme), Emile Renard, 27 år, och hans arbetskamrat, Yves Degillerboz, 23 år, till sitt arbete då de mellan Harponville och Contay möttes av en häpnadsväckande syn. Under intervjuerna förhöordes de båda männen var för sig, både av lokalpolisen och de militära myndigheterna i Amiens; deras berättelser överensstämde helt med varandra, och alla detaljer som rapporterades av den ene bekräftades av den andre.

"I stället för att åka i min lätta lastbil som vanligt, eftersom motorn behövde ses över, tog vi våra cyklar", sade M Renard. "Vi var på väg till ett jobb i Lahoussoye-kommunen. Mellan Harponville och Contay fick Degillerboz punktering. Jag stannade också, för att låna honom min pump. Jag fick då syn på någon slags kulle, tvåhundra meter bort på ett fält. Den liknade ungefär en ofullbordad höstack med en upp-och-ner-vänd tallrik på toppen".

"Det var en underlig färg på en höstack", sade jag till Yves, "titta på den!" Jag var förbryllad och plötsligt lade jag märke till att "höstacken" rörde sig en aning, med ett lätt gungande fram och tillbaka, som en pendelrörelse".

"Hör du, titta – det där är ingen höstack!" skrek jag åt min kamrat. Därefter sprang vi båda två över fältet i riktning mot det mystiska objektet. I syfte att komma dit var vi tvungna att springa över en oplöjd åker och sedan ett fält med betor. Vi hade precis nått betfältet då objektet höjde sig från marken i en något sned vinkel och färdades diagonalt till en höjd av ca 15 meter, varefter det begynte stiga uppåt i lodrät riktning. Vi iakttog det i kanske tre minuter allt som allt, och såg det försvinna bland molnen".

"Objektet flög utan att avge något ljud, och endast lite rök sågs strömma ut från undersidans högra del. Det var blågrått till färgen och kan ha varit ca 9 meter i diameter och ungefär 3 meter högt – och som jag tidigare nämnt så liknade det en upp-och-ner-vänd tallrik. På undersidans vänstra sida kunde vi se en slags platta, som en dörr, och denna var bredare än den

var hög. Vi var ca hundrafemtio meter ifrån det då det höjde sig från marken. Konstapeln i Lahoussoye insisterade att vi skulle rapportera händelsen till polisen i Corbie".

Efter att de mottagit denna första rapport från de två vittnena besökte polisen platsen för händelsen tillsammans med flygexperter. De fann inga spår med undantag av de två männen. Detta är lätt att förklara med tanke på att objektet tydligen inte vidrörde marken.

Eftersom de båda vittnena kände varandra väl och var tillsammans vid tiden för händelsen, misstänkte polisen att det var ett slags skämt från vittnenas sida. Av denna anledning offentliggjordes inte fallet: de första tidningar som publicerade historien var *Figaro*, *Paris-Presse* och *France-Soir* av den 9 oktober, en månad senare. Men det bör poängteras att de två männen endast talade om händelsen då de tvingades göra detta. Och inte endast polisen, utan även de reportrar som

intervjuade dem, lade märke till att de två vittnena var besvärade av den publicitet som tillägnades fallet och vilken de inte hade sökt och försökt undvika.

Dessutom bör nämnas att samma dag, då inte mer än ett tiotal personer hört talas om Contay-fallet, rapporterade ett flertal människor boende i Péronne-distriktet (ca 40 km öster om Contay), i byar utspridda över en 30 kilometers yta, att de hade observerat ett objekt flyga över Foucaucourt-en-Santerre-skogarna. Beskrivningarna dessa gav överensstämde med varandra och med de två murarnas rapport: tid, detaljer, dimensioner och färg, allt stämde överens.

KÄLLA: *Flying Saucers and the Straight-Line Mystery*, av Aimé Michel.

Övers. Sören Andersson

RADAR-VISUELL OBSERVATION I ROM

17 september 1954.

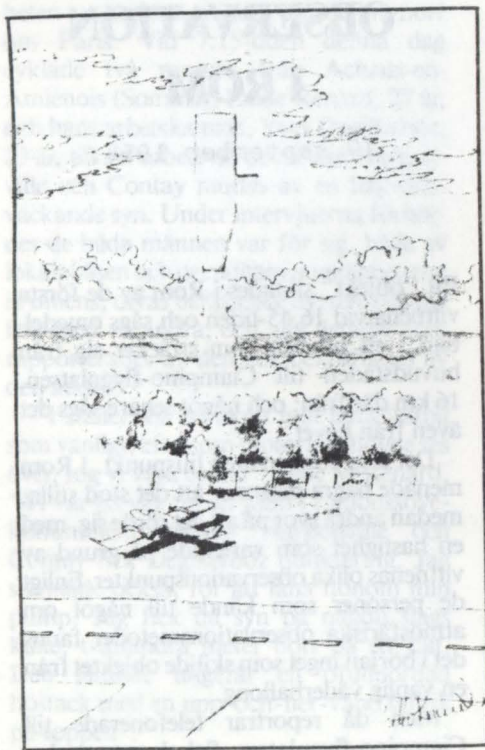
Ett "objekt" siktades i Rom av de första vittnena vid 16.45-tiden och sågs omedelbart i ett område som sträcker sig från huvudstaden till Ciampino-flygplatsen, 16 km därifrån; och något senare sågs det även från havet.

Det sågs som en liten ljuspunkt. I Rom menade några personer att det stod stilla, medan andra svor på att det rörde sig, med en hastighet som varierade på grund av vittnenas olika observationspunkter. Enligt de personer som kände till något om atmosfäriska observationsmetoder fanns det i början inget som skiljde objektet från en vanlig väderballong.

Men då reportrar telefonerade till Ciampino-flygplatsen, fick de veta att den

militära personalen vid flygplatsen hade följt objektets rörelser från dess allra första framträdande. Dess form, uppgav den militära personalen, påminde om en "halv cigarr", och det flög på en höjd av 1.000 meter och med en hastighet som kan ha varit 250-300 km/tim. Då det förflyttade sig kom en kort lysande kondensslinga ut ur dess bakre ände. Vid ett tillfälle hade det fallit ned ca 360 meter, varefter det sköt upp till sin ursprungliga höjd, vid vilken manöver den ändrade position från horisontell till vertikal – dvs så att dess spetsiga ände, från vilken kondensslingan kom, riktades nedåt.

Den militära ledningen vid Ciampino kontaktade den militära kontrollstationen i Pratica di Mare, en liten by belägen vid kusten ca 32 km från Rom, vilken förfogar över en radarutrustning med större räckvidd. Operatörerna i Pratica di Mare fick in objektet på sitt instrument och obser-

verade det i 20 minuter. De kunde till och med upptäcka existensen av en utskjutande del, en slags antenn, i mitten på farkosten.

Klockan 18.28 såg alla vittnena objektet snabbt avlägsna sig mot havet i nordvästlig riktning.

Det astronomiska observatoriet vid Monte Mario hade inte upptäckt något. Men astronomer förklarade att objektet inte kunde ha varit någon meteor; detta framstår helt klart om man betänker den långa observationstiden på nästan två timmar.

Löjtnant Bruno Giustiniani, som var i tjänst vid Ciampino-flygplatsen vid tiden för händelsen, och som noggrant studerade objektet, gjorde följande uttalande inför tidningsfolket dagen därpå:

"Man kan varken förneka eller förklara fakta. Det främmande objektet var i stånd att förflytta sig mycket snabbt och dessutom stå helt stilla i flera minuter. Det sände ut ett mycket starkt silveraktigt ljus. Detta är allt vi kan säga".

Då man refererade till en artikel som publicerats veckan innan av den tyske astronomen Hans Haffner i den tyska veckotidskriften *Die Zeit*, i vilken denne menade att flygande tefat kunde förklaras såsom varande klotblixtar, uttryckte löjtnant Giustiniani sin skepticism angående denna förklaring och pekade på detaljer som den tydligt urskiljbara formen, kondensslingan, "antennen", osv.

Några minuter innan Rom-observationen, bevitnade också två jägare i Pittigliano, Toscana ett luftfenomen. Enligt dessa två män, Signori Bacherini och Formiconi, hörde de först en serie detonationer. Då de sedan tittade uppåt fick de syn på en rund vit farkost, som sakta förflyttade sig i skyn med en pendelrörelse i sidled. Objektet accelererade sedan och försvann vid horisonten i sydväst.

KÄLLA: Flying Saucers and the Straight-Line Mystery, av Aimé Michel.

Övers. Sören Andersson

UFO-PASSAGE ÖVER CLERMONT-FERRAND, FRANKRIKE

17 september 1954.

Vid 18.28-tiden försvann det objekt som observerats i Rom och färdades i nordvästlig riktning, dvs mot Frankrike. Och i Frankrike, med början kl 19.15, alltså tre kvart senare, skedde en hel del observationer. Det största antalet vittnen befann sig i centrala Frankrike, speciellt i Clermont-Ferrand i Auvergne (departementet Puy-de-Dôme).

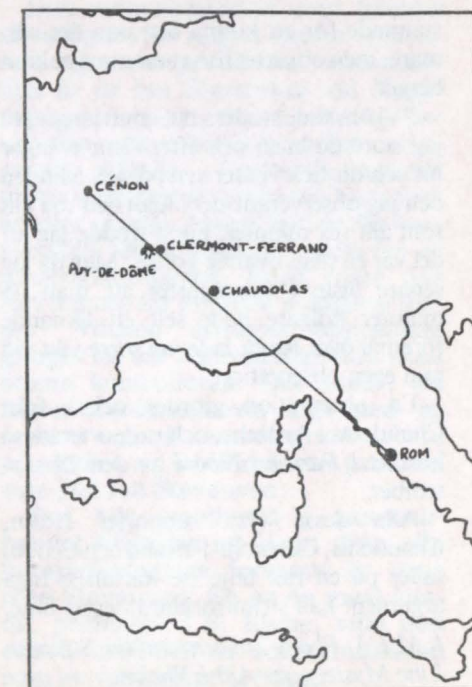
"I fredags befann jag mig i mitt hem på Rue Champjeury, Clermont-Ferrand", uppgav ett av vittnena. "Då jag tittade ut genom ett fönster vid 19.15-tiden, fick jag syn på ett litet rosafärgat moln över Puy-de-Dôme (det 1.440 meter höga berget, ca 13 km väster om Clermont-Ferrand). Dess form gjorde mig nyfiken. Genom att använda mig av telefonrådgivarna framför fönstret som kontrollpunkter, kunde jag se att objektet förflyttade sig".

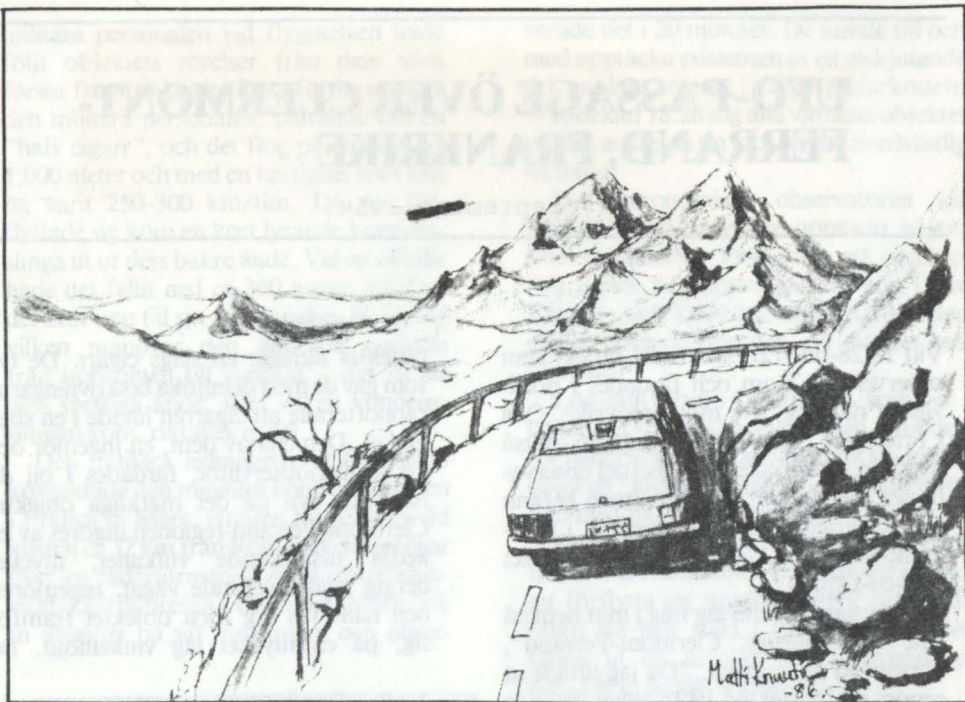
"Jag hämtade ett litet teleskop med 25 gångers förstoring. Jag hade inte tid att montera det på dess stativ, så mitt blickfält var lite ostadigt. Men jag kunde mycket klart se att det var en flygande farkost. Jag såg en svart punkt framför en lysande svans, men jag kunde varken bedöma avstånd eller hastighet.

"Jag trodde först att det rörde sig om ett reoplan med kondensslingan belyst av solen. Men jag var förbryllad, ty slingan var exceptionellt ljusstark, och dessutom försvann både objekt och svans helt abrupt".

Ytterligare tio-tolv vittnen rapporterade liknande detaljer. Fem av dessa (personer som inte känner varandra, och som observerade föremålet från vitt skilda platser) var mer specifika i sina beskrivningar:

objektet liknade en slags cigarr. De två som gav de mest detaljrika beskrivningarna rapporterade att cigarren lutade i en sned vinkel. Den ena av dem, en ingenjör och f.d artilleriobservatör, färdades i bil då han fick syn på det märkliga objektet Clermont-Ferrand-regionen utgöres av en kedja utslocknade vulkaner, mycket bergig med vindlande vägar. Ingenjören och hans fru såg först objektet framför sig, på en mycket låg vinkelhöjd. De

stannade för att kunna betrakta det närmare, men objektet försvann snart bakom berget.

"Vi önskade studera det ännu längre, så jag startade bilen och efter flera svängar hit och dit fick vi åter syn på det. Min fru och jag observerade det i lugn och ro i allt som allt sex minuter. Först trodde jag att det var en slags ovanlig komet. Men då jag senare läste i tidningarna att man 45 minuter tidigare hade sett ett liknande föremål över Rom, lade jag större vikt vid min egen observation".

En observation gjordes också från Chaudolas i Ardèche, och rapporterades i korthet i *Parisien Libéré* av den 29 september.

Alla dessa fyra rapporter (Rom, Chaudolas, Clermont-Ferrand och Cénon) faller på en rak linje (se kartan!). Inga argument kan struntförklara denna linje.

KÄLLA: Flying Saucers and the Straight-Line Mystery, av Aimé Michel.

Övers. Sören Andersson

forts. från föregående nr.

Ett fall av reinkarnation: Reena har levt en gång tidigare - utpekar sin mördare

pens död kan alltså enligt denna lära detta "element" återfödas till en annan kropp. Ursprungligen finner man reinkarnationsbegreppet i Orienten, men det har spritt sig över hela världen och inte minst i vår tid fått ett kraftigt grepp om sinnena i västvärlden.

Många finner tron på återfödelse mer tilltalande än den kristna läran om själens vandring antingen ned i ett helvete eller upp i himlen. Kristendomen ger inga alternativ: människan har endast ett liv, och under detta liv skall själens öde avgöras: himmel eller helvete.

Reinkarnationstanken däremot ger oss en bild av livet som en steg på vilken människan trappstegsvis utvecklas. Antingen faller hon efter döden ned något steg till en lägre tillvaro eller flyttas hon upp en bit - allt beroende på hur väl hon lyckats förvalta sin tidigare jordiska tillvaro.

Återfödelsestanken är urgammal. Den återfinnes i primitiva religioner över hela världen men också i högre utvecklade religioner. Hinduerna menar förvisso, att själen efter döden antingen transporteras till helvetet eller himlen men bara för en kortare tid som straff eller belöning för sitt tidigare liv. Efter en tid i ljuset eller mörkret måste själen återvända till jorden i en ny kropp.

Enligt Karmas lagar skall människan i sin tillvaro utjämna sitt skuldkonto - den onda människan föds in i en lägre kast eller blir kanhända ett djur. En av reinkarnationstankens avigsidor är att den härigenom förstärker kastsystemet.

Hos Buddhas efterföljare är reinkarnationen intet att sträva efter. Det högsta religiösa målet i buddhismen är att vinna odödlighet, så att ingen återfödelse blir nödvändig.

I den Tibetanska dödsboken beskrivs hur själen eller medvetandet efter döden kastas runt av den förfärliga karmavinden. I förtvivlan åstundar då själen ingenting högre än att åter få bosätta sig i en fysisk kropp.

I den västliga delen av världen har reinkarnationen uppfattats på något annorlunda sätt. Platon menar, att alla själar har sitt ursprung i en världssjäl. Den mänskliga själen utvecklas till heliga krafter och tränger in i gudarnas sfärer. Detta gäller alltså om fromma själar - de onda eller ogudaktiga måste ånyo ta hemvist i en kropp, men som regel gäller att endast en människokropp kan ta emot en människas själ. I Platons lära liksom i esoteriska grekisk-egyptiska texter utsäges, att människosjälens genom gudomliga lagar

skyddas mot förnedringen att behöva gå in i en djurkropp.

Reinkarnationen har tilldragit sig betydande intresse från forskarnas sida. Det finns också många fall som kan anföras till bevis för att denna tanke har bevisvärde. Nämnas kan t.ex. berättelsen om Shanti Devi, en indisk flicka som föddes 1926 i New Delhi. I likhet med Reena började hon i sin allra tidigaste barndom beskriva sitt föregående liv. Hon berättade om sin man, Kedarnath Chaudhary och huset de bodde i. Hennes berättelse undersöktes i alla detaljer och visade sig också stämma med de faktiska förhållanden.

Speciell uppmärksamhet har de berättelser väckt, i vilka barnet någonstans på kroppen bär märken som efter ett sticksår, som senare visar sig vara ett kroppens minne av att personen i en tidigare tillvaro blivit mördad genom ett knivhugg på det ställe där märket sitter. (Jfr berättelsen om Reena).

Den vetenskapsman som kanske allvarligare än någon annan sysselsatt sig med problemet reinkarnation är dr Ian Stevenson vid Virginia-universitetet. Hans arbeten anses vara vetenskapligt oerhört noggrant utförda. Undersökningarna gäller vanligen mycket små barn (två år eller yngre). I regel har dr Stevenson själv aktivt deltagit i varje fas av undersökningarna. Hans resor har fört honom till de mest avlägsna länder. Vittnen utfrågas upprepade gånger för att vederhäftigheten skall kunna kontrolleras. Det anses, att ingen tillnärmelsevis lagt ned så mycket och så samvetsgrant arbete på studiet av återfödelsens problem som just Ian Stevenson.

Det bör emellertid i sammanhanget tilläggas att långt ifrån alla parapsykologiska forskare är ense med Stevenson. En av de mest kända, professor J.B. Rhine, ville helt enkelt underkänna reinkarnationen som en vetenskaplig fråga.

Olle Öhman

HAKAN BLOMQVIST
HAGEBYG. 225
603 62 NORRKÖPING

RING IN DIN BESTÄLLNING 013-171790

Snygg fyrfärgsposter för endast 10:-

UFO

NFORMATION

Box 9109, 580 09 Linköping

POSTTIDNING